

26

Hof Amsterdam
18 december 2012, nr. 200.081.853, LJN
BY7142
(mr. Beeten, mr. De Graaf, mr. Troost)
Noot I.E. Leene-Hoedemaeker

Pensioenverevening. Wet van 13 december
2000 tot regeling van het conflictenrecht
met betrekking tot verevening pensioen-
rechten bij scheiding. Wet in strijd met
EVRM?

Partijen zijn gehuwd in Duitsland onder
uitsluiting van iedere huwelijksgemeenschap. Zij hebben de Wet VPS niet
expliciet uitgesloten. Art. 1 lid 7 van de Wet
VPS is van toepassing. Pensioenen worden
verevend ongeacht het huwelijksgoederen-
regime dat van toepassing is. In Nederland
opgebouwde pensioenen worden verevend.
Dit is niet in strijd met de volgorde van
rechtstoepassing en het EVRM.

[Wvps art. 1 lid 7; WCH art. 1; BW art. 10:51,
10:52 lid 2; Verdrag van 1978 inzake het recht
dat van toepassing is op het huwelijksver-
mogensregime

Partijen zijn gehuwd in Duitsland onder het maken van huwelijkse voorwaarden. De man heeft onder andere in Nederland bij een Nederlands pensioenfonds pensioen opgebouwd. De man en de vrouw hebben iedere gemeenschap van goederen uitgesloten in hun huwelijkse voorwaarden. Er is geen discussie dat het Duitse recht van toepassing is op de vermogensrechtelijke afwikkeling van de echtscheiding. De man betwist dat zijn in Nederland opgebouwde pensioen bij het pensioenfonds van Stork verevend zou moeten worden conform art. 2 lid 1 van de Wet Verevening Pensioenrechten bij Scheiding (hierna Wet VPS). Hij stelt dat zij in Duitsland huwelijkse voorwaarden hebben laten opmaken, die iedere gemeenschap van goederen uitsluiten en dat er daarmee sprake is van een situatie zoals in art. 4 lid 1 Wet VPS is beschreven. Het Hof Amsterdam bekrachtigt in hoger beroep het tussen de man en de vrouw gewezen vonnis van de kantonrechter (Rechtbank Utrecht, sector kanton, locatie Amersfoort) van 6 oktober 2010, waarin is bepaald dat de Wet VPS wel van toepassing is op het bij het pensioenfonds van Stork opgebouwde pensioen. De motivatie hiervoor is gelegen in het feit dat in art. 7 Wet VPS is opgenomen dat als hoofdregel geldt dat deze van toepassing is op in Nederland opgebouwd pensioen bij een Nederlandse pensioenuitvoerder, ongeacht het huwelijksgoederenregime. Het verweer van de man dat art. 10a Wet Conflictenrecht huwelijksvermogensregime (WCH) en de Wet VPS qua internationale rechtsorde niet van toepassing zouden zijn wordt verworpen omdat het Verdrag van 14 maart 1978 inzake het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime Nederland als verdragsluitende staat wel de mogelijkheid geeft om te bepalen welk recht van toepassing is op zaken die niet expliciet genoemd zijn in dit verdrag. De toepassing van de Wet VPS is ook niet in strijd met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens omdat de HR op 24 oktober 1997, NJ 1999, 395, LJN ZC2473 stelt dat het in het algemeen belang is dat de opbouw van pensioen tijdens het huwelijk verdeeld moet worden omdat deze door gezamenlijke inspanning tot stand is gekomen.

[appellant], wonende te [woonplaats] (Thailand),
appellant,
hierna: [appellant],
advocaat: mr. R.H. van de Beeten,
tegen:
Stichting Pensioenfonds Stork, gevestigd te Amersfoort,
geïntimeerde
hierna: SPS,
advocaat: mr. H. de Graaf,
en
[geïntimeerde sub 2], wonende te [woonplaats], (Spanje),
geïntimeerde,
hierna: [geïntimeerde sub 2],
advocaat: mr. R.E. Troost

Hof:

1. Het geding in eerste aanleg

Voor het geding in eerste aanleg verwijst het hof naar de inhoud van het vonnis in incident van de rechtbank Arnhem van 29 juli 2009 en het vonnis van 9 juni 2010 dat de rechtbank Utrecht, sector kanton, locatie Amersfoort (hierna: de kantonrechter) tussen [appellant] als eiser en SPS als gedaagde heeft gewezen alsmede het vonnis van 6 oktober 2010 dat de kantonrechter tussen [appellant] als eiser in conventie en verweerder in reconventie, SPS als gedaagde in conventie en [geïntimeerde sub 2] als gedaagde in conventie en eiseres in reconventie heeft gewezen.

2. Het geding in hoger beroep

2.1 Het verloop van de procedure blijkt uit:

- de dagvaarding in hoger beroep van 5 januari 2011,
- de memorie van grieven,
- de memorie van antwoord aan de zijde van SPS,
- de memorie van antwoord aan de zijde van [geïntimeerde sub 2],
- de pleidooien overeenkomstig de pleitnotities.

2.2 Na afloop van de pleidooien heeft het hof arrest bepaald.

3. De vaststaande feiten

Het hof gaat in hoger beroep uit van de feiten zoals beschreven in de rechtsoverwegingen 1.1 tot en met 1.5 van het bestreden vonnis van 6 oktober 2010. Daarnaast stelt het hof vast dat [appellant] en [geïntimeerde sub 2] tussen [datum] en [datum] in Nederland hebben gewoond.

4. De motivering van de beslissing in hoger beroep

4.1 [appellant] en [geïntimeerde sub 2] zijn gehuwd geweest. Zij hebben voorafgaand aan hun huwelijk in Duitsland bij notariële akte een "Ehevertrag" opgesteld en zijn daarin, kort gezegd, een uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen ("Gütertrennung") overeengekomen. Zij hebben onder meer bepaald:

"Im Rahmen der völligen Gütertrennung stehen jedem Ehegatten an seinem gegenwärtigen und künftigen Vermögen aller Art, seinen Einkünften oder sonstigem Gut, woraus es auch immer besteht oder bestehen wird, die alleinigen Rechte zu, vor allem die auf Eigentum, Verwaltung, Nutznießung und Verfügung; jeder Art von Gütergemeinschaft, Fahrnis- oder Er rungenschaftsgemeinschaft, eheliche Gesellschaft, Güterzuwachs-gemeinschaft, Zugewinn-gemeinschaft und dergleichen, einschließ-lich aller güterrechtlichen Erbrechts-erhöhungen, wie auf jeden Fall nach § 1371 Abs. 1 des Deutschen BGB, sind ausgeschlossen. Jeder künftige gesetzliche Güterstand is vollständig ausgeschlossen."

Op het huwelijksvermogensregime van partijen is het Duitse recht van toepassing. Zij hebben nadien geen huwelijksvoorwaarden meer gemaakt. Het huwelijk van partijen is op 3 mei 2007 ontbonden door echtscheiding. Het gaat in dit geschil over de vraag of [geïntimeerde sub 2] op grond van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (hierna: WVP) recht heeft op verevening van het pensioen dat [appellant] tijdens hun huwelijk heeft opgebouwd bij SPS. In het bestreden vonnis van 6 oktober 2010 is die vraag bevestigend beantwoord. [appellant] komt met 8 grieven genummerd I tot en met VII en IX tegen dit vonnis in hoger beroep.

4.2 Vaststaat dat [appellant] tussen 1 juni 1992 en 1 augustus 2002 op basis van arbeidsovereenkomsten werkzaam is geweest bij respectievelijk Stork Wescon BV, Stork NV en Stork Textile Printing Group BV. SPS voert de pensioenregelingen van deze werkgevers uit. [appellant] was deelnemer in deze pensioenregelingen. Het hof oordeelt dat [appellant] zijn pensioenaanspraken ontleent aan een pensioenregeling als bedoeld in artikel 1 lid 4 WVP. Grief II van [appellant] faalt in zoverre.

4.3 Vervolgens is aan de orde welk recht van toepassing is op de verevening van de pensioenen van [appellant]. Artikel 10a van de Wet conflictenrecht huwelijksvermogensregime (WCH), die tot 1 januari 2012 van toepassing was, bepaalde: "Of een echtgenoot bij echtscheiding of scheiding van tafel en bed recht heeft op een gedeelte van de door de andere echtgenoot opgebouwde pensioenrechten, wordt beheerd door het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten, behoudens artikel 1, zevende lid, van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding." Deze wet is met ingang van 1 januari 2012 ingetrokken. In het thans toepasselijke artikel 10:51 BW dat met ingang van 1 januari 2012 geldt is dezelfde tekst opgenomen. In artikel 10:52 lid 2 BW is nog bepaald dat artikel 10:51 BW van toepassing is op de verevening van de pensioenrechten van echtgenoten die na 1 maart 2001 van tafel en bed zijn gescheiden of wier huwelijk na 1 maart 2001 is ontbonden.

Artikel 1 lid 7 WVP bepaalt dat het vierde, vijfde en zesde lid gelden ongeacht het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime. Dat betekent in dit geval dat de WVP van toepassing is op de pensioenen van [appellant] bij SPS, ook al is overigens het Duitse recht op het huwelijksvermogensregime van partijen van toepassing.

4.4 Met zijn grieven I tot en met III stelt [appellant] blijkens de daarop gegeven toelichting dat artikel 10a WCH buiten toepassing moet blijven. Hij voert – kort weergegeven – aan dat artikel 10a WCH in strijd is met het Verdrag van 14 maart 1978 inzake het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime (hierna: het verdrag) en dat de Nederlandse wetgever niet bevoegd was een inbreuk te maken op de bepalingen van het verdrag. Verder voert hij aan dat de WVP en in het bijzonder artikel 10a WCH in strijd zijn met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM.

4.5 Anders dan [appellant] is het hof van oordeel dat pensioenverevening niet rechtstreeks onder het materiële toepassingsgebied van het verdrag valt. Artikel 1 van het verdrag luidt in de Nederlandse vertaling als volgt: "Dit verdrag bepaalt het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime." Het verdrag omschrijft niet welke kwesties onder het begrip 'hewelijksvermogensregime' vallen. Het bepaalt in artikel 1 lid 2 alleen wat niet daartoe behoort. Het hof vindt steun voor zijn oordeel, dat pensioenverevening niet valt onder het begrip 'hewelijksvermogensregime' van het verdrag, in hetgeen daaromtrent naar voren is gebracht in de parlementaire behandeling van de Wet Conflictenrecht Huwelijksvermogensregime (TK 1988-1989, 21 273, nr. 3, pp. 4-18, memorie van toelichting) en de regeling van het con-

flictenrecht met betrekking tot verevening pensioenrechten bij scheiding (TK 1999-2000, 27049, nr. 3; memorie van toelichting). Blijkens die laatst vermelde memorie van toelichting heeft de wetgever tot uitgangspunt genomen dat pensioenverevening niet in een al bestaande verwijzingscategorie kan worden opgenomen. De wetgever heeft vervolgens ervoor gekozen de conflictrechtsregels met betrekking tot pensioenverevening te laten aansluiten bij het huwelijksvermogensrecht, maar een uitzondering te maken voor pensioenen ingevolge een Nederlandse pensioenregeling, die zijn opgesomd in artikel 1 lid 4-6 WVP. Op deze pensioenen is de WVP altijd van toepassing. Gelet hierop valt dan ook niet in te zien dat artikel 10a in strijd is met het verdrag of buiten toepassing moet blijven vanwege de werking van artikel 93 Grondwet.

4.6 Bij de behandeling van de Vaststelling- en invoeringswet boek 10 Burgerlijk Wetboek is deze kwestie andermaal onderwerp van parlementaire behandeling geweest. Het hof vindt voor zijn oordeel, dat pensioenverevening niet valt onder het begrip 'hewelijksvermogensregime' van het verdrag, steun in hetgeen daarbij door de minister van Veiligheid en Justitie is opgemerkt (EK 2010-2011, 32137, E, pp 1-2):

"Verdrag inzake het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime in de nationale (Nederlandse) rechtsorde

Het verheugt mij dat de leden van de CDA-fractie de regering erkentelijk zijn voor de beantwoording van de door hen gestelde vragen. Gaarne ga ik in op de door hen alsnog aan de orde gestelde vraag. Het komt deze leden voor dat artikel 10a van de Wet conflictenrecht huwelijksvermogensregime afwijkt van het – anterieure – Verdrag van 14 maart 1978 inzake het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime (hierna: Verdrag van 1978) en zij vragen hoe deze situatie moet worden beoordeeld. Bij de beantwoording van deze vraag stel ik voorop dat het Verdrag van 1978 het recht aanwijst dat toepasselijk is op het huwelijksvermogensregime, maar, afgezien van de opsomming in artikel 1, niet bepaalt wat wel of niet tot het huwelijksvermogensregime behoort. Slechts drie onderwerpen worden in artikel 1 lid 2 van het Verdrag van 1978 expliciet van het toepassingsgebied uitgesloten: onderhoudsverplichtingen tussen echtgenoten, erfrechtelijke aanspraken van de langstlevende echtgenoot en de handelingsbekwaamheid van echtgenoten. Bij het Verdrag van 1978 is een Toelichtend Rapport verschenen. De Nederlandse vertaling van dit Rapport Von Overbeck is opgenomen als bijlage bij de memorie van toelichting bij de wet houdende goedkeuring van het Verdrag van 1978 (Kamerstukken II, 1988/89, 21 272, nr. 3, pp. 12-63). Het Rapport Von Overbeck houdt onder meer in: «De Conferentie heeft zich echter rekenschap gegeven van de verscheidenheid van regels die in de huidige positieve rechtsstelsels het huwelijksvermogensregime beheersen en beseft dat bepaalde kwesties in sommige landen wel en in andere niet onder het huwelijksvermogensregime vallen; het was dus duidelijk dat er onvermijdelijk een grijze zone zou overblijven die nu eens in het huwelijksvermogensregime en dan weer in een andere rechtscategorie zou worden ondergebracht.» (Kamerstukken II, 1988/89, 21 272, nr. 3, p. 39). In aansluiting daarop is in de toelichting op artikel 10a Wet conflictenrecht huwelijksvermogensregime opgemerkt: «Hoewel het verdrag van 1978 geen positieve omschrijving van zijn materiële toepassingsgebied kent en het begrip «hewelijksvermogensregime» niet definieert, wettigt het eigensoortige karakter van de pensioenverevening de opvatting dat het hier gaat om een onderwerp dat ligt in het door het Rapport Von Overbeck (...) als «zone grise» aangeduide gebied rond het huwelijksvermogensrecht, ten aanzien waarvan het verdrag de verdragsluitende staten vrijheid laat om een derge-

lijk onderwerp al dan niet onder de werking van het verdrag te brengen.» (Kamerstukken II 1999/200, 27 049, nr. 3, pp. 11–12). Desgevraagd door de toenmalige leden van de CDA-fractie van de Tweede Kamer heeft de toenmalige Minister van Justitie een toelichting gegeven op het begrip «zone grise» (Kamerstukken, 1999/2000, 27 049, nr. 5, pp. 8–9). Toegelicht is dat bij de onderhandelingen over het Verdrag van 1978 is overwogen dat een staat die partij is bij het Verdrag, zal kunnen aangeven of en in hoeverre onderwerpen die in de «zone grise» liggen, door die staat worden gekwalificeerd als vallend onder het huwelijksvermogensregime. Gesteld is daarbij dat een verdragsluitende staat derhalve vrij is om met betrekking tot die onderwerpen te bepalen of de verdragsregels daarop mede worden toegepast. Toegelicht is voorts dat om die reden in artikel 10a Wet conflictenrecht huwelijksvermogensregime expliciet wordt aangegeven dat het recht dat het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten beheerst, ook van toepassing is op de vraag of er recht is op pensioenverevening. Daarmee is dus niet gezegd dat pensioenverevening onder het huwelijksvermogensregime als bedoeld in het Verdrag van 1978 valt. Het bovenstaande brengt mee dat het de Nederlandse wetgever vrij staat te bepalen dat de vraag of aanspraak bestaat op pensioenverevening wordt beheerst door het – met toepassing van het verdrag aan te wijzen – recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime. Aldus is bepaald in artikel 10a Wet conflictenrecht huwelijksvermogensregime en het daarmee geheel overeenkomende artikel 51 van Boek 10. Volledigheidshalve voeg ik hieraan nog toe dat het voorgaande blijkens de zojuist genoemde bepalingen niet geldt voor artikel 1 lid 7 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding. Daarop is, zoals geleet op de inhoud van deze bepaling voor de hand ligt, steeds Nederlands recht van toepassing.”

4.7 Anders dan [appellant] is het hof van oordeel dat de WVP en artikel 10a WCH niet in strijd zijn met artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM. Het hof verwijst voor dat oordeel naar HR 24 oktober 1997, NJ 1999, 395, LJN ZC2473, waarin wordt overwogen als volgt:

“3.5 Ook onderdeel III, dat met rechts- en motiveringsklachten opkomt tegen de verwerping door het Hof van het beroep van de man op artt. 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM, kan niet slagen. De onderhavige wettelijke regeling (hof: WVP) is aan te merken als een regeling in de zin van lid 2 van art. 1, d.w.z. een regeling die ertoe dient om het gebruik van eigendom te reguleren in overeenstemming met het algemeen belang. In de toelichting op het wetsvoorstel dat heeft geleid tot de onderhavige wettelijke regeling, heeft de regering als rechtsgrond daarvoor aangewezen ‘dat de opbouw van pensioenrechten tijdens het huwelijk een gezamenlijke inspanning is van beide echtgenoten teneinde na het 65e levensjaar te kunnen beschikken over een aanvullend ouderdomspensioen’ (zie de conclusie van het Openbaar Ministerie, punt 5). Aldus beoogt deze wettelijke regeling recht te doen aan de hedendaagse maatschappelijke opvattingen volgens welke de sociale rechtvaardigheid vergt dat de gescheiden vrouw mede de vruchten ervan plukt wanneer de gezamenlijke inspanningen der echtgenoten tijdens het huwelijk hebben geresulteerd in een aanvullend ouderdomspensioen, ook in die gevallen waarin tot dat pensioen enkel de man formeel de gerechtigde is. Een dergelijk recht doen strekt ertoe het algemeen belang te dienen.

Ook de bepaling van art. 11 WVP berust op de wens om deze doelstelling te verwezenlijken, waarbij in het debat tussen parlement en regering uitvoerig aandacht is besteed aan de vraag of met deze bepaling niet op onaanvaardbare wijze inbreuk zou worden gemaakt op de rechten van de oorspronkelijke pensioengerechtigden. Op grond van een afweging van de betrok-

ken belangen achtte de wetgever de regeling van art. 11 de meest juiste. Niet gezegd kan worden dat de wetgever bij deze afweging van belangen een onevenredige last op de oorspronkelijk pensioengerechtigden heeft gelegd.”

4.8 Dat echtgenoten op grond van artikel 2 lid 1 WVP afstand kunnen doen van pensioenverevening en dat de alimentatieplicht – in beginsel – is beperkt tot 12 jaar zijn geen omstandigheden die maken dat de WVP niet moet worden aangemerkt als een regeling die ertoe dient om het gebruik van eigendom te reguleren in overeenstemming met het algemeen belang. Het hof passeert daarom de desbetreffende stellingen van [appellant].

4.9 Op grond van het vorenstaande moeten de grieven I tot en met III falen.

4.10 Grief IV van [appellant] betreft artikel 11 WVP, dat luidt als volgt: “Indien de echtgenoten bij huwelijkse voorwaarden gemaakt voor de inwerkingtreding van deze wet algehele gemeenschap van goederen tussen hen hebben uitgesloten of beperkt, vindt verevening van pensioenrechten als bedoeld in deze wet plaats, tenzij de echtgenoten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding uitdrukkelijk anders hebben bepaald.”

4.11 [appellant] stelt in zijn toelichting op grief IV dat dit artikel niet van toepassing is op grond van hetgeen hij in de toelichting op zijn grieven I tot en met III naar voren brengt. Nu de grieven I tot en met III falen volgt het hof [appellant] niet in deze stelling en is van oordeel dat artikel 11 WVP van toepassing is. In zoverre faalt grief IV.

4.12 [appellant] stelt vervolgens dat verevening van pensioenrechten niet behoeft plaats te vinden, omdat partijen bij hun Eheverdrag, dat ook is gemaakt met het oog op een mogelijke echtscheiding, uitdrukkelijk anders hebben bepaald. Hij voert daartoe aan dat (1) het onredelijk is dat in 1987 de eis werd gesteld dat [geïntimeerde sub 2] toen al dacht aan de mogelijkheid van pensioenverevening en (2) dat er sprake was van een regeling waarbij alle vermogensbestanddelen waarop [appellant] in de toekomst onder welke titel dan ook aanspraak zou krijgen buiten enige huwelijksgoederengemeenschap zouden vallen met inbegrip van ‘Einkünften’. SPS en [geïntimeerde sub 2] betwisten deze stelling.

4.13 Het hof verwijst voor de beoordeling van deze stelling andermaal naar HR 24 oktober 1997, NJ 1999, 395, LJN ZC2473, waarin wordt overwogen als volgt:

“Blijkens de ontstaansgeschiedenis van art. 11 WVP, weergegeven in punt 6 van de conclusie van het Openbaar Ministerie, is deze bepaling in het bijzonder bedoeld om de wet vanaf haar inwerkingtreding van toepassing te doen zijn op uit het verleden stammende gevallen van ‘koude uitsluiting’. In aansluiting bij art. 1:155 BW bepaalt art. 11 dat slechts dan geen verevening van pensioenrechten plaatsvindt, indien de echtgenoten bij huwelijkse voorwaarden of bij een bij geschrift gesloten overeenkomst met het oog op de scheiding ‘uitdrukkelijk’ anders hebben bepaald. De ontstaansgeschiedenis van de wet laat er geen twijfel over bestaan dat hiermee bedoeld wordt op een bepaling die expliciet op de verevening van pensioenrechten betrekking heeft; zie o.m. Kamerstukken II 1991–1992, 21 893 nr. 5, blz. 33, de Toelichting op het amendement waarbij de huidige tekst van art. 11 werd voorgesteld (Kamerstukken II 1992–1993, 21 893 nr. 25) en Hand. II 1992–1993, blz. 73–5268.”

4.14 Het hof volgt [appellant] niet in zijn stelling. Artikel 11 WVP vindt toepassing op alle gevallen waarin voor de inwerkingtreding van de WVP op 1 mei 1995 huwelijkse voorwaarden zijn gemaakt waarin uitsluiting van iedere gemeenschap van goederen is opgenomen en is daarom ook in dit geval van toepassing. Voor die toepassing is niet vereist dat [geïntimeerde sub 2] bij

het opstellen van het Eheverdrag al dacht aan de mogelijkheid van pensioenverevening. Voor toepassing is evenmin vereist dat het partijen betreft die naar Nederlands recht zijn gehuwd, op wier huwelijksvermogensregime het Nederlandse recht van toepassing is en die (nog) participeren in de Nederlandse samenleving. Het gaat om 'Nederlandse' pensioenrechten die ingevolge artikel 1 lid 4 WVP zijn opgebouwd en waarop de WVP van toepassing is, ongeacht de nationaliteit, de woonplaats of het huwelijksvermogensregime van partijen. Voor pensioenverevening is slechts dan geen plaats, indien het Eheverdrag van partijen een bepaling zou bevatten die expliciet op de verevening van pensioenrechten betrekking heeft. Niet valt in te zien dat de uitsluiting van 'Einkünften' een bepaling is die expliciet op de verevening van pensioenrechten betrekking heeft. Dat een 'Zugewinnngemeinschaft' en een 'Güterzuwachtsgemeinschaft' zijn uitgesloten impliceert, anders dan [appellant] stelt, naar het oordeel van het hof niet dat geen aanspraak bestaat op verevening van pensioenrechten waarvoor premie is betaald uit gezinsinkomsten. In de uitsluiting van deze beide figuren ziet het hof geen expliciete bepaling die op de verevening van pensioenrechten betrekking heeft. Grief IV faalt ook in zoverre.

4.15 De grieven V, VI, VII en IX (een grief genummerd VIII ontbreekt) zijn afhankelijk van de beoordeling van de grieven I tot en met IV en delen het lot van deze grieven. Dat betekent dat alle grieven falen. Het hof zal het bestreden vonnis bekrachtigen.

4.16 Als de in het ongelijk gestelde partij zal het hof [appellant] in de kosten van het hoger beroep veroordelen.

152

5. De beslissing

Het hof, recht doende in hoger beroep:

bekrachtigt het tussen partijen gewezen vonnis van de kantonrechter (rechtbank Utrecht, sector kanton, locatie Amersfoort) van 6 oktober 2010;

wijst de vordering in hoger beroep af;

veroordeelt [appellant] in de kosten van het hoger beroep, tot aan deze uitspraak aan de zijde van SPS vastgesteld op € 2682,- voor salaris overeenkomstig het liquidatietarief en op € 649,- voor verschotten en aan de zijde van [geïntimeerde sub 2] op € 2682,- voor salaris overeenkomstig het liquidatietarief en op € 284,- voor verschotten.

verklaart dit arrest, voor zover het de veroordeling van [appellant] in de proceskosten van [geïntimeerde sub 2] betreft, uitvoerbaar bij voorraad.

NOOT

In Nederland valt de verdeling van pensioen in het kader van een echtscheiding niet onder het vermogen en daarmee ook niet onder het vigerende huwelijksvermogensrecht. In Nederland geldt voor de verdeling van pensioenen bij echtscheidingen na 1 mei 1995, dat indien deze zijn opgebouwd bij een Nederlandse pensioenuitvoerder (pensioenfonds of verzekeraar) de Wet VPS van toepassing is.

Ten aanzien van door buitenlanders in Nederland opgebouwde pensioenen en door Nederlanders in het buitenland opgebouwde pensioenen (voor zover het Nederlandse huwelijksvermogensrecht van toepassing is) is op 1 maart 2001 art. 1 leden 7 en 8 van de Wet VPS tussengevoegd nadat door de bekrachtiging van de Wet van 13 december 2000 tot regeling van het conflictenrecht met betrekking tot verevening pensioenrechten bij scheiding tot de toevoeging van deze artikelen was besloten. Hiertoe is art. 10a WCH toegevoegd aan

de Wet conflictenrecht huwelijksvermogensregime. De tekst daarvan luidt als volgt:

"Of een echtgenoot bij echtscheiding of scheiding van tafel en bed recht heeft op een gedeelte van de door de andere echtgenoot opgebouwde pensioenrechten, wordt beheerst door het recht dat van toepassing is op het huwelijksvermogensregime van de echtgenoten, behoudens art. 1 lid 7 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding."

De Wet VPS is als hoofdregel van toepassing op de pensioenverdeling bij echtscheiding, tenzij die uitdrukkelijk bij huwelijksvoorwaarden of geschrift is uitgesloten. Het Duitse huwelijksvermogensrecht heeft hier dus geen invloed op. Het huwelijk is op 3 mei 2007 ontbonden, dus na de invoering van deze wetwijziging. Art. 10a WCH is per 1 januari 2012 vervallen en opgenomen in art. 10:51 BW.

Indien Nederlanders in het buitenland pensioen opbouwen, valt de verdeling van deze aanspraken ook onder de Wet VPS indien het Nederlands huwelijksvermogensregime van toepassing is.

I.E. Leene-Hoedemaeker
Get Smart

27
Hof 's-Hertogenbosch 18 december 2012, nr. 200.094.641/01, LJN BY6845 (mr. Cambrier, mr. van den Branden) Noot M.A. Baeten
Kosten van de huishouding. Vergoedingsrecht.
Het hof oordeelt dat de draag- en fourneerplicht voor de kosten van de huishouding zoals geregeld in art. 1:84 BW, blijft gelden in geval echtgenoten in onderling overleg hun samenleving hebben verbroken. Daarnaast oordeelt het hof dat door het gezamenlijk aangaan van een hypothecaire geldlening ter financiering van aandelen in de BV van de vrouw, geen vergoedingsvordering is ontstaan, nu niet is gebleken dat de man met privévermogen heeft afgelost op deze schuld.
[BW art. 1:84, 1:87; BW art. 3:166, 3:172]

Het hof oordeelt in deze procedure dat echtgenoten op grond van de draag- en fourneerplicht, zoals geregeld in art. 1:84 BW, beide gehouden blijven bij te dragen in de kosten van de huishouding tot aan de echtscheiding, nu zij in onderling overleg hun samenleving hebben verbroken. De kosten van de huishouding ex art. 1:84 lid 1 BW omvatten meer dan enkel de hypotheekrente en de zakelijke woonlasten. Echtgenoten zijn bij huwelijksvoorwaarden niet afgeweken van hetgeen in art. 1:84 BW is bepaald, zodat dit artikel onverkort van toepassing is. Daarnaast oordeelt het hof dat het gezamenlijk aangaan van een hypothecaire geldlening ter financiering van aandelen in de eigen onderneming van de vrouw, niet leidt tot een vergoedingsrecht voor de man, nu echtgenoten beide draagplichtig zijn voor de hypothecaire schuld en niet is gebleken dat de man daarop uit privévermogen heeft afgelost.

[X.], wonende te [woonplaats],